ECLI:LV:AT:2022:1031.A420286618.16.S
Lieta Nr. A420286618, SKA-1026/2022
Administratīvo lietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
SPRIEDUMS
Rīgā 2022.gada 31.oktobrī

Tiesa šādā sastāvā: senatores Dzintra Amerika, Anita Kovaļevska un Ieva Višķere

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. A/ pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru viņam tiktu atmaksāta rezumējošā kārtībā aprēķinātā un 2017.gadā avansa kārtībā samaksātā (ieturētā) iedzīvotāju ienākuma nodokļa starpība 711,68 *euro* apmērā, sakarā ar /pers. A/ kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2022.gada 30.jūnija spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Pieteicējs /pers. A/ iesniedza ienākumu deklarāciju par 2017.gadu, kurā kā attaisnotos izdevumus deklarēja ziedojumus biedrībai „Retro auto muzejs" (turpmāk – biedrība) 3094,25 *euro* apmērā, kurus veido pieteicēja biedrībai samaksātie 2800 *euro* (kā naudas līdzekļu ziedojums), kā arī kustamas mantas lietošanas tiesību dāvinājums par 30 *euro* mēnesī.

Valsts ieņēmumu dienests, izvērtējot pieteicēja iesniegto gada ienākumu deklarāciju, pieņēma 2018.gada 7.augusta lēmumu Nr. 31.1-8.60.4/208753, ar kuru citstarp nolēma neatmaksāt pieteicējam rezumējošā kārtībā aprēķinātā un 2017.gadā avansa kārtībā samaksātā (ieturētā) iedzīvotāju ienākuma nodokļa starpību 711,68 *euro* apmērā. Izskatot pieteicēja iesniegumu, ar kuru minētais lēmums apstrīdēts pieteicējam nelabvēlīgajā daļā, ar Valsts ieņēmumu dienesta 2018.gada 14.septembra lēmumu Nr. 31.1-8.2/242087 apstrīdētais lēmums atstāts negrozīts.

Pieteicējam atteikts atmaksāt iedzīvotāju ienākuma nodokļa starpību 711,68 *euro* apmērā, jo Valsts ieņēmumu dienests konstatējis, ka pieteicēja deklarētie ziedojumi nav atzīstami par pieteicēja ziedojumiem biedrībai likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 10.panta izpratnē, tāpēc pieteicējs sakarā ar to nevar samazināt ar iedzīvotāju ienākuma nodokli apliekamo bāzi.

Nepiekrītot lēmumam, pieteicējs vērsās administratīvajā tiesā.

[2] Administratīvā apgabaltiesa ar 2019.gada 12.decembra spriedumu pieteikumu apmierināja daļēji, atzīstot, ka biedrībai samaksātā naudas summa 2800 *euro* ir uzskatāma par ziedojumu, savukārt kustamas mantas lietošanas tiesību nodošana nav atzīstama par ziedojumu.

Senāts, izskatot Valsts ieņēmumu dienesta un pieteicēja iesniegtās kasācijas sūdzības, ar 2022.gada 8.februāra spriedumu atcēla apgabaltiesas spriedumu daļā, kurā pieteikums noraidīts, bet pārējā daļā apgabaltiesas 2019.gada 12.decembra spriedums ir stājies spēkā.

[3] Administratīvā apgabaltiesa, atkārtoti izskatot lietu, ar 2022.gada 30.jūnija spriedumu pieteikumu par pienākuma uzlikšanu Valsts ieņēmumu dienestam izdot labvēlīgu administratīvo aktu par iedzīvotāju ienākuma nodokļa pārmaksas atmaksu daļā, kas attiecas uz kustamas mantas lietošanas tiesību dāvinājumu (2016.gada 1.janvāra lietošanas tiesību dāvinājuma līgums), noraidīja. Spriedums pamatots ar turpmāk minētajiem apsvērumiem.

[3.1] Lietā nav strīda, ka biedrībai ir Latvijas Republikā reģistrētas biedrības statuss un ka biedrībai ir piešķirts sabiedriskā labuma organizācijas statuss. Sabiedriskā labuma darbību biedrība veic kultūras un izglītības veicināšanas jomā, un tās darbības mērķi ir: 1) saglabāt vēsturisko spēkratu kustības misiju – meklēt, restaurēt un saglabāt vēsturiskos spēkratus kā kultūrvēsturiskās vērtības nākamajām paaudzēm; sniegt konsultācijas par vēsturisko spēkratu ekspluatāciju un restaurāciju; 2) saglabāt vēsturisko spēkratu restaurēšanas amatnieku arodu un ar to saistītās prasmes, kas nepieciešamas vēsturisko spēkratu restaurācijā; 3) kolekcionēt un saglabāt auto restauratoru vēstures liecības un materiālus; 4) veicināt sabiedrības izpratni un izglītot sabiedrību par vēsturiskajiem spēkratiem, to restaurāciju, attīstību; 5) veicināt sabiedrības kultūras un izglītotības līmeņa celšanu.

Pieteicējs un biedrība 2016.gada 1.janvārī noslēdza lietošanas tiesību dāvinājuma līgumu par trīs pagarinātāju, slīpmašīnas, uzgriežņu atslēgu komplekta, divu zāģu, smirģeļa, akumulatora lādētāja, flekša, urbju un statīva nodošanu biedrības lietošanā par 30 *euro* katru mēnesi biedrības sabiedriskā labuma darbības veicināšanai.

[3.2] Senāts ir atzinis, ka arī tad, ja ziedojuma saņēmējam tiek nodota nevis konkrēta lieta, bet tās lietošanas tiesības, var būt pamats runāt par ziedojumu likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" izpratnē (*Senāta 2022.gada 8.februāra sprieduma lietā Nr. SKA-174/2022 (ECLI:LV:AT:2022:0208.A420286618.10.S) 15.punkts*). Tādējādi lietošanas tiesību dāvinājums vispārīgi var tikt atzīts par ziedojumu likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" izpratnē, ja vien nav konstatējami likumā noteiktie izņēmumi. Proti, ir jāpārbauda, vai pieteicēja lietošanas tiesību dāvinājumam ir konstatējams filantropisks raksturs, jo tas ir viens no priekšnoteikumiem nodokļu atvieglojumu saņemšanai (*turpat, 16.punkts*).

[3.3] Ziedojuma būtība un jēga ir labdarība, palīdzība citiem, nesagaidot par to nekādu atlīdzību. Filantropija ir vēlme veicināt citu cilvēku labklājību ar dāsniem ziedojumiem labiem mērķiem (*http://www.enciklopedija.lv*). Filantropija ir nesavtīga izglītības, zinātnes, mākslas, sporta un kultūras finansiāla, materiāla un informatīva atbalstīšana. Tātad filantropijas pamatā ir nesavtīga vēlme darboties sabiedriskā labuma veicināšanai, nesagaidot un nesaņemot par to nekādu atlīdzību (*Senāta 2022.gada 8.februāra sprieduma lietā Nr. SKA-262/2022 (ECLI:LV:AT:2022:0208.A420131419.8.S) 14.punkts*).

Starp pieteicēju un biedrību 2016.gada 1.janvārī noslēgtā lietošanas tiesību dāvinājuma līguma 3.1.apakšpunkts paredz, ka muzejs, beidzoties līguma termiņam, nodod mantas īpašniekam tādā stāvoklī, kādas tās bija līguma parakstīšanas brīdī. Savukārt minētā līguma 3.3.apakšpunkts noteic, ka muzejam ir pienākums lietot mantas tā, lai nepasliktinātos mantu stāvoklis, nepieciešamības gadījumā veicot attiecīgus saglabāšanas pasākumus, remontus un tamlīdzīgi.

Tā kā izskatāmajā gadījumā pieteicējs ir dāvinājis attiecīgo priekšmetu lietošanas tiesības, tad pieteicēja nesavtība šādā darījumā izpaustos tādējādi, ka pieteicējs ne tikai nesaņemtu atlīdzību par darbarīku lietošanu (līguma 1.4.apakšpunkts), bet arī uzņemtos segt trīs pagarinātāju, slīpmašīnas, uzgriežņu

atslēgu komplekta, divu zāģu, smirģeļa, akumulatora lādētāja, flekša, urbju un statīva lietošanas izmaksas, proti, sedzot arī visu šo darbarīku nolietojuma izmaksas, kas neizbēgami rodas, darbarīkus izmantojot. Šādi nosacījumi no līguma neizriet. Tieši pretēji, atbilstoši līguma nosacījumiem par darbarīku saglabāšanas pasākumiem ir atbildīga biedrība, kā arī, izbeidzoties līgumam, biedrībai ir pienākums atdot pieteicējam darbarīkus tādā pašā stāvoklī, kādā tie bija līguma parakstīšanas brīdī. Nav šaubu, ka priekšmetu saglabāšana labā stāvoklī (tādā pašā stāvoklī, kā līguma noslēgšanas brīdī), kā arī priekšmetu saglabāšanas pasākumi, remonts un tamlīdzīgi (kā ir paredzēts līgumā) prasa izmaksas, ko biedrība var segt no ziedojumiem.

No minētā var secināt, ka darbarīku lietošanas izmaksas jāsedz biedrībai, bet tas norāda uz to, ka labumu no šāda dāvinājuma saņems arī pieteicējs, jo biedrībai ir pienākums līguma darbības laikā uzturēt labā kārtībā viņa darbarīkus, bet, līgumam izbeidzoties, biedrībai būs pienākums atdot visus priekšmetus tieši tādā pašā stāvoklī, kādā tie bija līguma parakstīšanas brīdī. Līdz ar to pieteicēja nesavtīga rīcība nav konstatējama, t. i., nav pamata konstatēt šāda lietošanas tiesību dāvinājuma filantropisko raksturu.

Ņemot vērā minēto, nav pamata atzīt, ka šāds lietošanas tiesību dāvinājums būtu uzskatāms par ziedojumu likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" izpratnē.

[3.4] Konstatētajos apstākļos nav izšķirošas nozīmes Sabiedriskā labuma komisijas atzinumā norādītajam, ka biedrība finanšu līdzekļus ir izlietojusi atbilstoši Sabiedriskā labuma organizāciju likuma noteikumiem.

[4] Pieteicējs par spriedumu iesniedza kasācijas sūdzību, pamatojot to ar turpmāk minētajiem apsvērumiem.

[4.1] Nevar piekrist, ka tāpēc vien, ka pieteicējam nav pienākuma uzņemties biedrībai nodoto priekšmetu lietošanas izmaksas, lietošanas tiesību dāvinājums nav uzskatāms par ziedojumu likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" izpratnē.

[4.2] Tiesas apgalvojums, ka nav šaubu, ka priekšmetu saglabāšana labā stāvoklī (tādā pašā stāvoklī, kā līguma noslēgšanas brīdī), kā arī priekšmetu saglabāšanas pasākumi, remonts un tamlīdzīgi (kā ir paredzēts līgumā) prasa izmaksas, ir pārsteidzīgs un nav pamatots ar lietas materiālos esošiem pierādījumiem, jo lietas materiālos nav informācijas par to, ka biedrībai lietojuma tiesību izmantošanas laikā būtu radušies izdevumi saistībā ar tai nodoto priekšmetu remontu. Jāņem vērā, ka priekšmetu saglabāšana labā stāvoklī ne vienmēr prasa izmaksas, bieži vien pietiekami ir ar saprātīgu un saudzīgu priekšmetu lietošanu, kā tas ir šajā gadījumā. Tiesai bija jānoskaidro, vai biedrībai izdevumi saistībā ar nodoto priekšmetu lietošanu ir radušies.

[4.3] Pat ja biedrībai rastos izdevumi par priekšmetu remontu biedrības nodarīto bojājumu dēļ, tad tie nebūtu uzskatāmi par pieteicēja gūto labumu. Biedrība būtu novērsusi savas darbības rezultātā nodarīto kaitējumu – atjaunojusi iepriekšējo stāvokli. Vienīgā situācija, kad varētu runāt par pieteicēja gūtu labumu, būtu tad, ja bojājumu novēršanas rezultātā veiktie uzlabojumi būtu tādi, ka priekšmets ir kļuvis labāks. Konkrētajā gadījumā tā nav bijis, un uz šādiem apstākļiem nav norādījusi arī tiesa.

[4.4] Par kļūdainu uzskatāms tiesas norādītais, ka pieteicēja nesavtība lietošanas tiesību dāvinājuma darījumā izpaustos tādējādi, ka pieteicējs ne tikai nesaņemtu atlīdzību par mantu lietošanu, bet arī uzņemtos segt mantu lietošanas izmaksas. Normatīvajā regulējumā nav noteikts, ka lietošanas tiesību bezmaksas nodošana būtu uzskatāma par dāvinājumu (ziedojumu), tikai uzņemoties šādus izdevumus.

[4.5] Spriedums ir pretrunīgs. Dāvinājuma (ziedojuma) pazīme ir dāvinātāja (ziedotāja) altruisms jeb filantropiskais raksturs, savukārt, ja šāda rakstura darījumam nav, tad ir jānoskaidro, kāds darījums ir noslēgts. Konkrētajā gadījumā tiesa ir konstatējusi, ka pieteicējs nav rīkojies filantropiski, tomēr darījumu atzinusi par dāvinājumu.

[5] Valsts ieņēmumu dienests paskaidrojumos par kasācijas sūdzību norāda, ka apgabaltiesas spriedums ir tiesisks, bet kasācijas sūdzība nav pamatota.

Motīvu daļa

[6] Lietā ir strīds, vai konkrētajā gadījumā darbarīku lietošanas tiesību nodošanā biedrībai ir saskatāms filantropisks raksturs. Apgabaltiesa ir atzinusi, ka pieteicējs nav rīkojies filantropiski, nododot darbarīkus biedrības lietošanā, jo no līguma, ar kuru šīs tiesības nodotas, neizriet, ka pieteicējs būtu uzņēmies segt darbarīku nolietojuma izmaksas, turklāt, izbeidzoties līgumam, biedrībai ir pienākums atdot pieteicējam darbarīkus tādā pašā stāvoklī, kādā tie bija līguma parakstīšanas brīdī. Savukārt pieteicējs uzskata, ka no biedrībai nodotajām lietošanas tiesībām nekādu labumu sev negūst, jo līguma noteikumi tikai paredz, ka biedrībai ir jāsedz izmaksas, kas tai pašai rodas, darbarīkus izmantojot, kā arī ir jānovērš darbarīkiem radītais kaitējums gadījumā, ja tas biedrības darbarīku izmantošanas rezultātā ir radies.

Kasācijas tiesvedībā ir pārbaudāms, vai apgabaltiesa, atzīstot, ka pieteicējs konkrētajā gadījumā nav rīkojies filantropiski, tiesisko un faktisko apstākļu noskaidrošanā un vērtējumā ir pieļāvusi kļūdas.

[7] Senāts spriedumā, uz kuru atsaukusies arī apgabaltiesa, ir skaidrojis, ka filantropijas pamatā ir nesavtīga vēlme darboties sabiedriskā labuma veicināšanai, nesagaidot un nesaņemot par to nekādu atlīdzību. Šādās situācijās ir būtiski noskaidrot, vai pieteicēja lietošanas tiesību nodošanas patiesais mērķis ir filantropija, nevis kāda noteikta labuma gūšana sev pašam (ar sevi saistītām personām) (*Senāta 2022.gada 8.februāra sprieduma lietā Nr. SKA-262/2022 (ECLI:LV:AT:2022:0208.A420131419.8.S) 14.punkts*).

Tātad, lai secinātu, vai pieteicēja darbarīku lietošanas tiesību nodošana biedrībai ir uzskatāma par ziedojumu likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 10.panta pirmās daļas 3.punkta (noteic ziedojumu kā attaisnotos izdevumus) un 1.[1]daļas (noteic, ka nauda vai cita lieta, kuru fiziskā persona – nodokļa maksātājs – nodod attiecīgajai iestādei vai organizācijai, šā panta izpratnē uzskatāma par ziedojumu, ja saņēmējam nav noteikts pretpienākums veikt darbības, kuras uzskatāmas par atlīdzību) izpratnē, ir būtiski noskaidrot, vai pieteicējs no šo tiesību nodošanas biedrībai gūst kādu labumu sev vai ar sevi saistītām personām.

[8] Apgabaltiesa izvirzījusi apgalvojumu, ka pieteicēja nesavtība izpaustos tikai tādā gadījumā, ja pieteicējs līdztekus lietošanas tiesību dāvinājumam uzņemtos segt arī darbarīku lietošanas izmaksas – gan remonta, gan saglabāšanas, gan arī nolietojuma izmaksas. No sprieduma motīviem var izsecināt tiesas uzskatu, ka pieteicējs gūst labumu tādējādi, ka, pirmkārt, biedrība, izmantojot pieteicēja nodotos darbarīkus, pati sedz šo darbarīku izmantošanas izmaksas, piemēram, tos remontējot, un, otrkārt, darbarīki pieteicējam tiek atgriezti nemainīgā stāvoklī jeb pieteicējs necieš zaudējumu darbarīku nolietojuma veidā.

Kā jau norādīts iepriekš, lai atzītu, ka lietošanas tiesību nodošanai nav filantropiska rakstura, ir jākonstatē, ka pieteicējs gūst labumu no lietošanas tiesību nodošanas. Taču no tiesas sprieduma nav saprotams, kāds labums pieteicējam rodas no tā, ka biedrība sedz izmaksas, kādas rodas, biedrībai lietojot darbarīkus savām vajadzībām vai atjaunojot darbarīkus gadījumā, ja tie biedrības izmantošanas rezultātā tiktu bojāti. Šādu biedrības pienākumu rezultātā pieteicējs faktiski tikai saņem atpakaļ tādus pašus darbarīkus, kādus tas biedrības lietošanā nodevis, bet negūst nekādu labumu, jo pieteicēja mantiskā situācija paliek nemainīga. Pat ja darbarīkiem ir veikts remonts tāpēc, ka tie tikuši bojāti, biedrībai tos izmantojot, pieteicējs atpakaļ saņem tikai tādus darbarīkus, kādus iepriekš nodevis, bet nesaņem papildus neko, ko varētu uzskatīt par pieteicēja gūtu labumu lietošanas tiesību nodošanas

rezultātā. Līdz ar to apgabaltiesas secinājums, ka biedrībai, izmantojot tās lietošanā nodotos darbarīkus, var rasties izmaksas, kuras tā pati sedz, nenorāda uz pieteicēja gūtu labumu, kas liecinātu, ka tiesību nodošanai nav filantropiska rakstura.

Arī attiecībā uz biedrības pienākumu darbarīkus atgriezt tieši tādā pašā stāvoklī, kādā tie nodoti, pat ja šāds pienākums izriet no līguma un atbilst tā dalībnieku gribai, jāatzīst, ka no sprieduma nav redzams pamatojums tam, vai tādējādi pieteicējs iegūst vairāk, nekā iepriekš nodevis.

[9] Senāts pieņem, ka apgabaltiesas secinājumi par pieteicēja gūto labumu balstās tās uzskatā, kas kopumā ir izsecināms no sprieduma motīviem, ka ziedojumu par tādu var uzskatīt tikai tad, ja ziedotājs kaut ko zaudē vai no kaut kā atsakās ķermeniskā nozīmē, konkrētajā gadījumā –, pieteicējam sedzot izmaksas un ciešot zaudējumu darbarīku nolietojuma veidā. Taču Senāts atzīst, ka tādējādi principā tiek noliegta ideja, ka ziedot var arī lietojuma tiesības. Būtībā tiek apgalvots, ka apstāklis, ka ziedotājam nav iespējams kādu laiku lietot konkrēto priekšmetu, pats par sevi neliecina par ziedošanu vai atteikšanos no kaut kā. Faktiski tiesa uzskatījusi, ka šādā gadījumā nepietiek vien ar to, ka ir ziedotas lietošanas tiesības, bet ir jābūt ziedotam vēl kaut kam, lai lietošanas tiesību ziedojums par tādu tiktu uzskatīts. Tas ir pretrunā ar iepriekšējā Senāta spriedumā šajā lietā norādīto, ka vispārīgi lietojuma tiesības var tikt ziedotas (*2022.gada 8.februāra spriedums lietā Nr. SKA-174/2022 (ECLI:LV:AT:2022:0208.A420286618.10.S)*).

Senāts atgādina jau iepriekšējā Senāta spriedumā šajā lietā norādīto: lai secinātu, vai ziedojumam ir filantropisks raksturs, tiesai jāvērtē, vai sabiedriskā labuma darbības aizsegā patiesībā neslēpjas pieteicēja mērķis nodrošināt sava īpašuma un mantas uzturēšanu un apsaimniekošanu uz paša ziedojumu pamata, lai līdz ar to nodrošinātu labumu arī sev pašam (ar sevi saistītām personām). Tiesa šādu pārbaudi nav veikusi.

[10] Lai arī tam iepriekš minētā kontekstā vairs nav nozīmes, tomēr Senāts vērš uzmanību uz to, ka tiesas secinājums, ka atbilstoši 2016.gada 1.janvāra lietošanas tiesību dāvinājuma līgumam biedrībai darbarīki ir jāuztur pilnīgi nemainīgā stāvoklī, ir balstīts uz nepilnīgi noskaidrotiem apstākļiem.

Civillikuma 1504.pants noteic: darījumu iztulkojot, jāskatās uz darījumā lietoto vārdu nozīmi, un ja tie nav divējādi saprotami, tad tie cieši jāievēro, *ja vien nepierāda*, ka tie nesaskan ar dalībnieku gribu. Savukārt Civillikuma 1505.pants noteic: ja rodas šaubas par vārdu nozīmi, jāievēro to jēgums un darījuma dalībnieku skaidri izsacītais vai kā citādi izrādītais nodoms. Senāts ir norādījis: tā kā Civillikums neatzīst formālu pieeju darījumu iztulkošanai, tiesai, iztulkojot līgumu, ņemot vērā visus apstākļus, jānoskaidro līdzēju faktiskais kopīgais nodoms un patiesā griba (*Senāta 2022.gada 8.jūnija sprieduma lietā Nr. SKC-21/22 (ECLI:LV:AT:2022:0608.C68546017.20.S) 8.3.punkts*).

No lietas materiāliem redzams, ka gan Valsts ieņēmumu dienests, gan pirmās instances tiesa, gan arī apgabaltiesa (lietu izskatot pirmo reizi), atzīstot, ka pieteicēja ziedojumam nav filantropiska rakstura vai ka ziedojums par tādu nav uzskatāms, ir balstījušies uz apsvērumiem, kas būtiski atšķiras no tiem, uz kuriem ir atsaukusies apgabaltiesa, lietu izskatot otro reizi. Proti, dienests un pirmās instances tiesa balstījās uz to, ka ziedojums (gan naudas 2800 *euro*, gan arī lietojuma tiesību ziedojums) pats par sevi kalpo paša pieteicēja un viņa ģimenes labumam, tā kā pieteicējs un viņa ģimenes locekļi ir biedrības amatpersonas un ziedojums ir saistīts ar pieteicēja un viņa ģimenes locekļu interešu apmierināšanu un mērķu sasniegšanu. Savukārt apgabaltiesa, lietu izskatot pirmo reizi, atzina, ka ziedot var tikai ķermeniskas lietas, bet ne lietojuma tiesības. Līdz ar to pieteicējam lietas gaitā nav radusies nepieciešamība vai iespēja sniegt paskaidrojumus par līguma saturu un secīgi – pierādīt, vai līguma teksts atbilst dalībnieku gribai. Arī atkārtotas lietas izskatīšanas apelācijas instancē laikā pieteicējam šāda iespēja nav radusies: apgabaltiesa pēc lietas saņemšanas no Senāta ierosinājusi apelācijas tiesvedību, informējusi par to pieteicēju un izteikusi vispārīgu lūgumu iesniegt visus pieteicēja rīcībā esošos pierādījumus, nekonkretizējot iespējamos strīdīgos jautājumus; apgabaltiesa lietu izskatījusi rakstveida procesā, pirms tam nekādi papildu paskaidrojumi no pieteicēja nav nedz pieprasīti, nedz arī sniegti.

Tādējādi apgabaltiesa pēc būtības ir taisījusi „pārsteiguma spriedumu", jo, nenoskaidrojot procesa dalībnieku viedokli, savu spriedumu balstījusi uz līguma noteikumu iztulkojumu, par ko iepriekš tiesas procesa gaitā nav bijusi runa. Tā kā līguma dalībniekiem ir tiesības pierādīt no līguma izrietošo patieso darījuma dalībnieku gribu, tiesai šāda iespēja pieteicējam bija jādod.

Vienlaikus jāatzīst: pat ja līgums būtu interpretējams tā, kā to darījusi apgabaltiesa, tam šā sprieduma 8.punktā norādīto apsvērumu gaismā vairs nav nozīmes, jo apstāklis, ka darbarīki ir jāatgriež nemainītā stāvoklī, pats par sevi neliecina par pieteicēja gūtu labumu.

[11] Ņemot vērā minēto, Senāts atzīst, ka apgabaltiesa nav pienācīgi noskaidrojusi, vai starp pieteicēju un biedrību noslēgtā lietošanas tiesību dāvinājuma līguma noteikumi liecina, ka pieteicējs, nododot biedrībai darbarīku lietošanas tiesības, ir no tā guvis kādu labumu sev vai ar sevi saistītām personām, un, tā kā jautājumam par lietošanas tiesību nodošanas filantropisko raksturu ir izšķiroša nozīme, apgabaltiesas spriedums ir atceļams.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 129.[1]panta pirmās daļas 1.punktu, 348.panta pirmās daļas 2.punktu un 351.pantu, Senāts

nosprieda

atcelt Administratīvās apgabaltiesas 2022.gada 30.jūnija spriedumu un nodot lietu jaunai izskatīšanai Administratīvajai apgabaltiesai.
Atmaksāt /pers. A/drošības naudu 70 *euro*.
Spriedums nav pārsūdzams.

Dz. Amerika A. Kovaļevska I. Višķere